

Irská zelená pátá kolona v akci. Škoda, že jejich rodiče nebyli naladěni na stejnou vlnu.

Autor: Eugene O'Brien

Citovat v podobném okamžiku slova Ronalda Reagana snad může působit nepatřičně. Zkuste mne však vyslechnout. Reagan se v 80. let proslavil předpovědí, že pokud fašismus někdy přijde do Ameriky, bude to v hávu liberalismu. Jeho slova nebyla jen nebývale hlubokomyslná, ale také až nepříjemně přesná. Uplynulý týden pro mě byl nesmírně bolestivý. Na budoucnost života v Irsku – zemi, kterou už skoro nepoznávám – se tak dívám s velice zlou předtuchou.

Irové provedli potrat vlastní budoucnosti

Pochopitelně mám v první řadě na mysli výsledek nedávného irského referenda o potratech. V něm v poměru 2 ku 1 zvítězili zastánci možnosti na požádání zabít nenarozené děti. Pro zrušení 8. dodatku, který chrání práva nenarozených, hlasovalo drtivých 66,4% voličů. Jistě, legislativa bude prozatím omezovat potraty jen do 13. týdne těhotenství. S přihlédnutím ke stávajícímu směřování země se však tento limit jistě brzy prodlouží až na 24 týdnů, jako tomu je ve Spojeném království.

A pokud zabíjení nenarozených dětí až do 24. týdne umožňuje taková liberální utopie jako Británie, Irsko ji nepochybně brzy bude následovat. Jako bych už teď slyšel hlasité volání SJW „aktivistek“ s narůžovo nabarvenými vlasy, aby se Irsko neobracelo k pokroku zády.

A naopak každý, kdo si dovolí zpochybnit etickou stránku věci, bude – jak už se stalo

pravidlem – odbyt pomocí jedné z mnoha pejorativních nálepek. Které nemají jen umlčet veškerý nesouhlas, ale jakoukoliv a každou opozici proti dominantnímu narativu zcela rozdrtit. Fanatik, fašista, nácek atd.

Současné Irsko se ocitlo ve spárech vládnoucího liberálního programu natolik pevně, že nejpravděpodobnějším výsledkem se mi jeví postupné vytvoření autoritářského policejního státu k umlčení případných hlasů vzdoru. Pokud tedy skutečně sklouzáváme po liberální šikmé ploše jako Británie, čemuž zdá se vše nasvědčuje, tak i v Irsku brzy dojde k nastolení dystopického režimu. Jako z románu *1984*, za účelem „stability“.

Vymáhání „zákonů proti nenávisti“ coby nástroj k umlčení každého, kdo si troufne zpochybnit přijímaný narativ jako v Británii – taková budoucnost se zřejmě chystá i Irsku.

Co se budoucího směřování Irska týče, musíme počítat i s tím, že „kulturní výměna“ etnických Irů v jejich zemi proběhne ještě dříve než v současnosti udávaném roce 2050. Kdy se menšinou ve vlastní domovině měli stát podle předchozích odhadů. Jako první tuto možnost vážně předložil děkan univerzity v Dublinu (Dublin City University, nikoliv prestižní Trinity College Dublin – pozn. DP) Ferdinand von Prondzynski v roce 2005.

Hypotéza se zakládala na rostoucím přílivu cizinců do země. Nové multikulturní smýšlení mělo podle profesora zajistit Irům ekonomickou prosperitu, a tak být pro zemi tím nejvýhodnějším kurzem. Von Prondzynski tehdy prohlásil, že „Irsko se coby multikulturní společnost může stát obzvlášť hodnotnou součástí nové Evropy.“

Děti jsou naše budoucnost

Nezapomínejme, že pro masovou imigraci do Irska v rozsahu, který by časem přechlil původní obyvatelstvo, horoval už v roce 2005, tedy deset let před vzepětím aktuální vlny masové migrace do Evropské unie.

Později, těsně přes eskalaci migrační krize v létě 2015, udávala data Eurostatu míru porodnosti v Irsku 1,92 dítěte na ženu. Přestože to snad samo o sobě nemuselo být tolik znepokojivé – vždyť tato cifra není příliš vzdálená oné klíčové hranici nahrazení populace 2,1 – byl to další ukazatel, že profesorův odhad nemusel být úplně „mimo mísu“.

Navíc asi můžeme v následujících letech dramatický čekat propad míry porodnosti. Stačí jen sledovat nadšené reakce irského mediálního mainstreamu a Irů obecně na výsledky referenda o potratech na Twitteru a podobných platformách.

Byl to vlastně dost hrůzný zážitek. Až jsem si chvílemi musel připomínat, že jejich oslavy přetékaající šampaňským (a to ani nezveličuji) ve skutečnosti jsou přípitkem na budoucí smrt tisícovek irských dětí.

Zastánci potratů ale jistě měli dost vkusu a dobré vůle k tomu nesypat obráncům práva na život sůl do ran a škodolibě se jim neposmívat? Bohužel nikoliv. Podle všeho byl totiž pravdou pravý opak. Jeden příklad za všechny:

Fintan O'Toole v neuvěřitelně povýšeném článku pro *Irish Times* vybídl všechny „normální Iry“, aby se pasovali do role morálně lepších lidí. A ze všech sil se pokusili nechovat se k obhájcům práva na život jako ke zrůdám:

„K tomu, abychom se my ostatní cítili normálně, bychom neměli potřebovat zrůdy. I těm, kdo hlasovali ‚NE‘, tak musíme dovolit být normálními Iry.“

Ne, nešálí vás zrak.

Snad byl tak kus pravdy na všech těch před referendem vyslovovaných podezřeních. Že všechna mainstreamová média v Irsku jednoznačně podporují propotratovou stranu.

Zároveň irští progresivci se ruku v ruce s klesající porodností chystají uspokojit poptávku po pracovní síle v Irsku přistěhovalci. Kteří z většiny nejen že podporují ideologii naprosto v rozporu se západními hodnotami, ale dokonce otevřeně volají po jejich zničení. Jejich ideologie však zastává význam početných rodin.

Až dojde ke střetu vyvolanému nesourodostí, nebude už kam se obrátit.

Ohledně budoucnosti Irska proto necítím kdovíjaký optimismus. V posledních letech se z mé země stal experiment. Experiment, jak rychle lze společnost ještě nedávno vyznávající konzervativní a tradiční rodinné hodnoty správně dávkovaným sociálním inženýrstvím

převrátit úplně naruby.

Referendum o potratech, stejně jako to o svazcích osob stejného pohlaví před ním, je jen dalším ukazatelem toho, jak zvrácený kurz si tato země zvolila. Nejdůležitější ze všeho však bude očekávané pomalé osekávání základních lidských práv. Jako např. svoboda slova, shromažďování a jejich nahrazení stíháním *de facto* „ideozločinů“.

Irský premiér (*Taoiseach*) Leo Varadkar (homosexuální potomek indických přistěhovalců /titulek webu Novinky.cz/ - pozn. DP) výsledek hlasování uvítal coby „historický den pro Irsko“.

Nemohu si zde znovu nevzpomenout na Reaganova slova z úvodu článku, ale také úryvek z Orwellovy klasiky. Který myslím dokonale symbolizuje drastická opatření, k nimž se musí uchýlovat společnost zbavená své identity, aby dokázala pokračovat ve své zvrácenosti.

Posvátné zásady Ingsocu, newspeak, doublethink a měnitelnost minulosti.

Úvaha Eugene O'Briena *Ireland Aborts its Future* vyšla na stránkách Counter-Currents Publishing 30. května 2018.